

Jackie Collins

De wraak van de Santangelo's

Niemand bedreigt Lucky Santangelo...

ISBN 978-90225-7745-5

ISBN 978-94-023-0675-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Santangelos*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: DPS/Dreamstime

Auteursfoto: © Lorin Davis

Vormgeving binnenwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 by Chances, Inc. All rights reserved.

Nederlandse uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vele loyale en geweldige lezers, die de familie Santangelo door de jaren heen trouw hebben gevolgd. Ik wens jullie niets dan liefde en vrede. En o ja, goed onthouden: fuck nooit met een Santangelo!

Proloog

De koning van Akramshar – een klein, maar steenrijk land tussen Syrië en Libanon – regeerde met ijzeren hand over zijn oliestaatje. En hoewel koning Emir Amin Mohamed Jordan als vorst veel ouderwetse tradities, normen en waarden in stand hield, had hij ook zijn eigen wetten uitgevaardigd en die waren hardvochtig.

De koning had talloze vrouwen en meer dan dertig kinderen. Naar zijn mening waren ze allemaal volkomen nutteloos. Vrouwen waren slechts goed voor twee dingen: kinderen baren en hem op afroep seksuele diensten bewijzen. Wat betreft zijn nazaten – sommigen van hen waren al volwassen mannen –, die waren allemaal even teleurstellend. De enige zoon waar hij wat aan had gehad, was zijn dierbare Armand, die een waardig troonopvolger zou zijn geweest. Maar Armand was dood. Vermoord door Amerikaanse heidenen. Een kogel door zijn kop in een verdorven Amerikaans oord dat Las Vegas heette.

De woede van de koning kende geen grenzen. Hoe had dit kunnen gebeuren? En waarom?

Koning Emir had Armand de staatsbegrafenis gegeven die zijn favoriete zoon in zijn ogen verdiende. Het volk had langs de kant van de weg gestaan met gebogen hoofden. Het had respect getoond en dat was het geraden ook. Een paar andere zonen hadden de massief gouden kist op hun schouders gedragen. Armands Amerikaanse moeder Peggy, zijn weduwe Soraya en zijn vier kinderen hadden allemaal plechtig achter de kist gelopen. De vrouwen, Peggy ook, droegen traditionele gewaden die hen van top tot teen bedekten. De koning reed op een witte hengst, in een luisterrijk uniform met goudbeslag, en wuifde naar zijn volk.

Koning Emir was iemand die heilig geloofde in wraak. Wie had er schuld aan het voortijdige verscheiden van zijn favoriete zoon, die was doodgeschoten als een hond?

Hij had er zo zijn ideeën over. Armand had geprobeerd het hotel te kopen waarin hij was vermoord. The Keys heette het en het was eigen-

dom van een vrouw, wat op zich al van God los was, dat een vrouw een hotel kon bezitten. Maar nog belachelijker was dat ze, volgens Peggy, had geweigerd het hotel aan Armand te verkopen. En niet alleen dat: ze had hem ook nog recht in zijn gezicht beledigd. De koning twijfelde er geen seconde aan, zij moest de brute moord op Armand hebben geregeld.

De koning zinderde van razernij, vervuld van de wens tot vergelding. Het recht moest zegevieren.

Maar hoe?

De vrouw vermoorden? Haar leven op exact dezelfde manier beëindigen als zij dat van Armand had beëindigd?

Nee, dat volstond niet als straf. De vrouw moest lijden en dat gold ook voor haar familie.

Dat stond vast.

Al bijna een jaar was koning Emir bezig met de voorbereidingen om de fiolen van zijn toorn uit te storten over de laaghartige Amerikaanse bastaardzonen. Ook zij zouden ervaren hoe het is om een vreselijk verlies te lijden.

De naam van de vrouw? Lucky Santangelo.

Boek 1

1

Lucky

The Keys was het droomhotel van Lucky Santangelo-Golden. Maar als ambitieuze zakenvrouw wilde ze altijd meer en daarom had ze besloten iets neer te zetten dat nog specialer was. Ze zat in een levensfase waarin ze toe was aan een nieuwe uitdaging. Alles liep lekker, het ging goed met de kinderen. Bobby had een succesvolle nachtclubketen, Max maakte naam als model in Londen, Gino Junior en Leo (de zoon van haar man Lennie, die ze had geadopteerd) hadden het naar hun zin op hun zomerkamp en haar vader Gino genoot van zijn pensioen in Palm Springs met zijn vierde vrouw Paige.

Dus Lucky had besloten dat het tijd was om de boel eens een beetje op te schudden. Ze was op het idee gekomen om een hotel annex casino en appartementencomplex te bouwen, met op hetzelfde terrein een filmstudio. Niemand had dat ooit eerder gedaan en ze begreep eigenlijk niet waarom niet. Het was een briljant plan.

Toen ze het aan haar man, filmmaker Lennie Golden, had voorgelegd, had hij het een 'getikt concept' genoemd, maar wel iets wat haalbaar was. De filmwereld zou het geweldig vinden: alles op één plek. En Lucky was geen groentje als het aankwam op films maken, ze was jarenlang eigenaar en manager geweest van Panther Studios. Bovendien wist Lucky heel goed wat ze wilde.

Als Lucky Santangelo ergens haar zinnen op had gezet, kreeg ze het voor elkaar.

Vandaag lunchte ze met een architectenteam waar ze wellicht mee in zee zou gaan. Het leukste aan deze fase vond ze het testen van mensen, erachter komen wat hun sterke en zwakke punten waren en een indruk krijgen of samenwerken stressvol of prettig zou zijn.

Haar trouwe assistent Danny vergezelde haar naar het Asian, een elegant Chinees restaurant in haar hotel.

Danny was een van de weinigen die op de hoogte was van het feit dat ze de bouw van nóg een geweldig Vegas-complex aan het plannen was. Hij begreep het wel. Hij zag in dat The Keys – een werkelijk spectaculaire combinatie van een grand hotel, extreem luxe appartementen en een van de beste casino's in Las Vegas – niet meer genoeg voor haar was. Zoals gewoonlijk wilde zijn dynamische baas meer.

Op het moment dat Lucky het restaurant binnenstapte, vielen de gesprekken even stil. Onwillekeurig staarden mensen haar aan. Lucky had charisma en beschikte over een enorme aantrekkingskracht. Ze straalde schoonheid, power, passie en kracht uit. Het was een onweerstaanbare combinatie.

Danny genoot altijd van de reactie die Lucky bij mensen opwekte. Ze verdiende de aandacht. Ze was een echte ster, een ongelooflijk slimme zakenvrouw die alles voor elkaar kreeg. Haar kracht lag in het gezamenlijk iets opzetten, waarover zij de leiding had. Niemand zei tegen Lucky Santangelo wat ze moest doen. Haar motto was: 'Als ik faal, dan heb ik fouten gemaakt, niet een ander.' Haar andere motto was: 'Je fuckt niet met een Santangelo.'

Danny had beide motto's op twee koffiemokken laten zetten die in L.A. in de keuken stonden van het appartement dat hij deelde met zijn ietwat mottige kat Ethel.

Hoewel ze normaal gesproken ook vaak meetings hadden in een van de vergaderzalen, lunchten ze nu in het Asian omdat Lucky graag met eigen ogen mocht zien of alles efficiënt liep. Danny kon zich levendig voorstellen hoe op dit moment in de keuken de paniek toesloeg. *Mevrouw Santangelo is binnen. Alles moet perfect zijn!*

Lucky schreed door het restaurant, zich niet bewust van de opwindende die ze veroorzaakte. De twee mannen en de vrouw waar ze mee afgesproken had sprongen overeind toen ze vlak bij hen was. Danny bespeurde wat nerveuze spanning.

Lucky stelde meteen iedereen op z'n gemak. 'Alles oké?' vroeg met ze een betoverende lach.

Alles aan Lucky was betoverend, van haar grote bos wilde, lange donkere krullen tot haar mediterrane huid en haar nachtzwarde ogen.

Lucky was leeftijdsloos en had sexappeal, haar hele leven al.

'Het kan niet beter, nu jij er bent,' wist een van de mannen eruit te krijgen. Hij was kalend en enigszins nerveus, een eigenschap die wel meer mensen vertoonden als ze Lucky voor het eerst ontmoetten.

Lucky richtte haar aandacht op de enige vrouw in de groep, een aantrekkelijke Afro-Amerikaanse dame van begin veertig. ‘Jij bent vast Nina, ik heb veel goede dingen over je werk gehoord. Laat ik maar meteen zeggen dat je de voornaamste reden bent voor het beleggen van deze vergadering.’

Danny zag de mannen verschrompelen. Hij wist wat ze dachten: Nina werkte niet met hen, maar voor hen. Ze was een junior-partner in de vennootschap, maar Lucky had erop gestaan dat ze mee zou komen. Lucky was helemaal voor vrouwenpower, ze had er lol in als ze zag dat andere vrouwen succesvol waren.

Nina bloeide op. Ze zat vol ideeën die Lucky allemaal leken te bevelen en de meeting verliep goed toen de mannen eenmaal doorhadden dat Nina voor hen eerder een aanwinst dan een bedreiging betekende.

‘Als we met elkaar in zee gaan, verwacht ik dat Nina jullie team gaat leiden,’ zei Lucky ter afsluiting van de lunch. ‘Hoe staan jullie daar tegenover?’

De mannen knikten. Dit zou een enorm project voor hen worden en als Lucky Santangelo Nina wilde, dan kon ze Nina krijgen.

Danny liep met Lucky mee het restaurant uit en nam haar agenda voor de rest van de dag met haar door. Op de planning stonden nog meer vergaderingen, een borrel met haar beste vriendin, superster Venus die momenteel een film opnam in Vegas, en daarna een late vlucht terug naar haar andere huis in L.A.

Lucky verdeelde haar tijd tussen haar penthouse in Las Vegas en haar huis aan het strand van Malibu. Vegas vertegenwoordigde vooral werk voor haar, in Malibu kon ze zich ontspannen, vooral als Lennie thuis was, wat niet vaak voorkwam. Lennie was een workaholic, net als zijn vrouw. Hij was ooit begonnen als stand-upcomedian en had het tot filmster geschopt, maar zijn hart lag tegenwoordig meer bij het schrijven, produceren en regisseren van zijn eigen onafhankelijke films.

Lennie bracht veel tijd door op locatie en Lucky zat veel in Las Vegas.

Niet de hele tijd op elkaars lip zitten deed wonderen voor hun huwelijk. Ze waren nog nooit zo gelukkig geweest, want als ze elkaar weer zagen, waren ze weer even verliefd als in het begin van hun relatie. Het hielp dat Lennie een meester was in tantra seks en dat Lucky tussen de lakens altijd een wilde meid was gebleven. Ze vond het altijd grappig als ze mensen hoorde zeggen dat de seks zo saai was geworden. Snap-

ten ze dan niet dat niet hun seksleven saai was geworden, maar zichzelf? Ze hadden het zelf zover laten komen, dat ze waren weggezakt in lethargie en desinteresse. Gebrek aan belangstelling was de dood voor avonturen in de slaapkamer.

Na nog een paar meetings was Lucky wel in de stemming voor een drankje. Ze keek ernaar uit Venus weer te zien. Ooit waren ze heel close geweest, maar het contact was het afgelopen jaar een beetje verwaterd. Lucky snapte dat wel. Om te beginnen had Venus haar laatste toyboy de wacht aangezegd en het aangelegd met Hugo Santos, een avantgardistische filmmaker uit Venezuela die in de platinablondine duidelijk meer zag dan een wulps sekssymbool. Hij had Venus helemaal ingepalmd en haar carrière zo'n beetje overgenomen. Ze speelde momenteel een drugshoertje in zijn grimmig-realistische film *Woman*.

Venus zag Hugo Santos als haar intellectuele redder, Lucky vond hem meer een inhalige opportunist, die in Venus zijn visitekaartje zag om door te breken in Hollywood.

De tweede reden dat ze niet meer zoveel contact hadden kwam voort uit Max' scharrel met Billy Melina, de ex van Venus. Het idee dat Max zoende met de voormalige echtgenoot van haar beste vriendin was te gênant voor woorden.

Lucky had het nooit met Venus besproken en gelukkig was de op-laaiende romance ongeveer even snel weer uitgedoofd, met een beetje hulp van Lennie die Billy had opgezocht en in niet mis te verstane termen te kennen had gegeven dat Billy met zijn poten van zijn tienerdochter moest afblijven, omdat dit anders onaangename gevolgen voor hem zou hebben. Aangezien Billy ook al onder druk werd gezet door zijn manager en de rest van zijn team om Max op te geven, had Billy zich geschikt en was Max naar Londen verkast. Lucky miste haar, zij het minder dan Lennie. Die was veel te beschermend ingesteld, Lucky vond het eerder leerzaam dat Max zichzelf moest redden en op eigen benen leerde te staan.

Lucky wachtte op Venus op een rustig terras met uitzicht op de golfbaan. Normaal gesproken mocht Venus graag een grootse entree maken, maar voor vandaag had ze specifiek om een discrete plek gevraagd. Lucky had daar mee ingestemd en zat nu achter een campari met jus te wachten. Even sloot ze haar ogen en stelde zich het nieuwe hotelcomplex voor. Een hotel met een filmstudio eraan vast. Zo fantastisch! Zo innovatief! Hoewel het nog zeker twee, drie jaar zou duren voor het er

stond, was ze toch opgewonden. Misschien dat ze ook wel weer films zou gaan produceren. Dat had ze altijd leuk gevonden en het zou ook weer een nieuwe uitdaging zijn. Misschien dat Lennie en zij dan samen zouden kunnen werken. Hoewel ze elkaar dan vermoedelijk de hersens in zouden slaan.

Ze glimlachte om het idee van twee onvoorstelbaar koppige mensen die zij aan zij moesten werken. Nee, beter van niet.

Er liep een vrouw op haar af. Een vrouw met donker haar, in truttige kleren, met een ouderwetse, zware bril op. Ze had iets vaag bekends, maar Lucky kon haar toch niet zo snel thuisbrengen, tot de vrouw tegenover haar kwam zitten.

O mijn god, het is Venus! dacht Lucky verbijsterd.